

CO TI TÁTA NEŘEKL

PŘEDÁVÁNÍ OHNĚ

PETER PODLESNÝ

audiolibrix

CO TI TÁTA NEŘEKL

PŘEDÁVÁNÍ OHNĚ

PETER PODLESNÝ

audiolibrix

PŘEDÁVÁNÍ OHNĚ
Co ti táta neřekl
Peter Podlesný

Text: Peter Podlesný
Překlad: Petra Trčková
Sazba: Jan Hána
Obálka: Monika Hrušková
Ilustrace: Zuzana Pallas
Fotografie autora na obálce: Michaela Šarudy
Odpovědná redaktorka: Hana Jarčevská
Technický redaktor: Jan Eisler

Vydalo nakladatelství Audiolibrix
Makovského 1334/26, Řepy, 163 00 Praha 6
v roce 2022 jako svou 29. publikaci
První vydání

Připomínky: audiolibrix.cz/pripominky
Detail titulu: audiolibrix.cz/ohen
Objednávky knih: audiolibrix.cz/objednavky

Při diskusi o knize použijte hashtag #ohen
Kniha je dostupná také jako audiokniha
na audiolibrix.cz/ohen

České vydání © Audiolibrix s. r. o. 2022
Všechna práva vyhrazena
audiolibrix.cz/nakladatelstvi

Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována
za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem
bez písemného souhlasu vydavatele.

ISBN 978-80-88407-84-3 (paperback)
ISBN 978-80-88407-85-0 (epub)
ISBN 978-80-88407-86-7 (pdf)

CO TI TÁTA NEŘEKL

PŘEDÁVÁNÍ OHNĚ

PETER PODLESNÝ

OBSAH

Především	9
1. Břemeno a dar každého muže	11
2. Toto je naše cesta a nikdo ji za nás neprojde	19
3. Iniciace	25
4. 4×4	35
5. Příběh, který nás přesahuje	57
6. Ten, který kráčet před námi.	69
7. Tátova role	79
8. Muži žijí v gangu	87
9. Překážky	97
10. Zrod hrdiny	111
11. Vize	125
12. Disciplína a integrita	133
13. Rutiny	141
14. Co ti neřekla máma	147
15. Rozchod	151
16. Hádka	159
17. Ženský pláč	167
18. Chce mě? Nechce mě?	177
19. Úmyslná mužnost	193
20. Semper virilis	199

PŘEDEVŠÍM

Především je třeba říct, že nejsem žádný „self-made man“. Moje úspěchy nespočívají jen ve mně. O to, kdo jsem, jsem se nezasloužil sám. Na mojí cestě, jejíž součástí se stala tato kniha, mě formovalo a stále formuje mnoho lidí. Muži i ženy.

Moje manželka, která je pro mne zrcadlem a přijetím, svobodou a významem. Moje malá Miriam, škola života, motivace být dobrým tátou. David, syn, který díky Bohu nesplňuje představy a jehož dar autismu ze mě dělá jiného muže.

Tátovi a mámě, aniž bych chtěl být patetický, patří moje láska a vděk, protože byli vždy mými fanoušky a nepodařilo se mi je od toho odradit, ani když jsem dělal věci jinak než oni. K tomu bych rád přidal vzpomínku na svého dědu, protože nese obrovský podíl na tom, kým jsem. Je mi líto, že o tom neví.

300 hrmených (300 hromů) – chlapi, tak velmi rozdílní, se stali neoddělitelnou součástí mého života, parta, kterou by mi mohl závidět nejeden z vás. Patří-li někomu titul bratr, tak právě jim. Díky, Martine, Mišo, Pavle, Matúši, Peťo, Lubo, Ďuri, Tomáši. Potřeboval jsem a budu vás potřebovat.

Došel bych v životě úplně jinam, nebýt mých mentorů. Nevím, jestli by moje kroky vždy považovali za správné. Vlastně jsem si jistý, že ne, přesto si jich vážím a ctím je jako učitele a důvěrné přátele. Moudrost těch,

kteří kráčeli přede mnou, jsem ne vždy dokázal ocenit, takže jsem vděčný za jejich trpělivost. Lubo, Samko, Danieli, děkuji vám.

Chlapi, ale i ženy, kteří se rozhodli přiložit ruku k dílu a budují Mužom jako hnutí, které má dopad na životy jiných. Je vás příliš mnoho a toto vědomí mě naplňuje o to větší pokorou. Rudo a Martine, muži, kteří nestojí bokem, ale kryjí záda a hledí daleko dopředu. Michaeli, Gabi, Julo, Michale, vy, kteří jste obětovali čas a prostor, aby jiní mohli růst. Janko a Ivko, ženy, které přečetly víc článků našeho magazínu než leckterý muž a postaraly se o jejich formu a obsah. Vaše oddanost této věci je obdivuhodná.

Speciálně. Díky, Pali. Nemyslím, že to, kdo jsem, dává význam tomu, co se ti stalo, ale pomohl jsi, aby falešný obraz, který jsem o sobě měl, začal praskat. Popravdě bych si raději nechal falešný obraz o sobě, pokud bychom se mohli potkávat a putovat spolu, ale je to tak, jak to je, tak se snažím myslet si, že by ses se mnou přátelil i dnes.

A nakonec, ale určitě ne co do významu, jste tu vy všichni, které jsem nejmenoval. Vy, kteří jste mě provázeli nějaký kus cesty, anebo se naše cesty jen na chvíli prolnuly. Považuji vás za přátele, a pokud to cítíte stejně, pak mluvím o vás. Jsem nesmírně požehnaný množstvím skvělých lidí nejen zde, ale i za mořem (hey, Hudsona a Kari). Děkuji, že díky vám zažívám momenty inspirace, poznání, a že jsem s vámi přešel přes neuvěřitelné věci. Prosím, nezapomeňte na ně, aby mi je měl jednou kdo připomenout.

Vidíte? Žádný samorost, úkaz, ani člověk, který by si vydřel všechno sám. Jen velmi šťastný muž.

Děkuji.

1.

BŘEMENO A DAR KAŽDÉHO MUŽE

Jsme lovci a sběrači ve stínu mrakodrapů. Zůstaly v nás prastaré touhy, avšak krčíme se v nejistotě, jak je spojit s novými úkoly, které přinesly obleky. Někteří z nás se rozhodli nevzdat. Lovíme zážitky, sbíráme zkušenosti, cestujeme kvůli tomu po celém světě. Přesto se nakonec znovu potkáme s otázkou „Co je mým úkolem?“ Kdo je muž v 21. století?

Ženy se na rozdíl od nás vzpamatovaly dřív. Zjistily, že je tu čas na změnu, prostor na to, aby předefinovaly svoje postavení a úkoly, kdežto my muži jsme žili v nerušeném spánku jistoty, že je všechno v pořádku. Zjevně není. Zatímco jsme hibernovali, stalo se mnoho zásadních věcí. Zatímco si ženy svoji suverenitu získaly, my jsme ji ztratili. Přišli jsme o přechodové rituály od chlapců k mužům, zanikla naše role jediných živitelů rodu, zdá se, že není potřeba, abychom chránili svoje obydlí s mečem v ruce. Společně s tím jsme opustili „kmenové stařešiny“, a tak už nemáme nikoho, kdo by nám předával zkušenosti, kmeny vystřídalaly virtuální komunity.

Abychom dokázali odpovědět na otázky, které nám dávají směr a důvod, musíme se podívat pravdě do očí. Pravdě o sobě a pravdě o tom, že mužem se člověk nerodí, ale stává se jím. Tím nemám na mysli otázku pohlaví, ale kvalitu a účel svojí existence. Ty muž potřebuje objevit a vybojovat. Důkazem, že se tak neděje, je skutečnost, že se ztrácíme a raději než zápas volíme únik. Existují i tragické statistiky. V roce 2021 jsme na Slovensku zaznamenali 548 sebevražd, z toho 449 (81,9 %) spáchali muži, 99 ženy. Roky předtím na tom nebylo Slovensko o mnoho jinak. I v České republice se poměr velmi podobá, a to znamená, že muži v „našem prostoru“ mají nechvalné prvenství.

Existuje cesta z této mizérie? Můžeme být lepšími chlapy, partnery, otci, přáteli, zaměstnavateli, zaměstnanci? Osobně jsem přesvědčený, že ano. Bude nás to stát námahu, nepříjemnou pravdu o sobě samém, pády, selhání, ale v konečném důsledku vítězství. O takové cestě je tato kniha. Způsobů, jak být mužem v 21. století, je mnoho. My se budeme snažit nacházet způsob, jak se k nim propracovat.

Cíl celé knihy je jednoduchý. Společně identifikujeme, co nás jako muže dělá lepšími. Hodnoty, disciplína, ctivosti, proaktivita.

Pokud si představujete, že se člověk stane mužem s hodnotami nějakým samospádem a že se to stane „tak nějak“, musím vás zklamat. Co nás nic nestojí, povětšinou za nic nestojí. Rád bych s vámi mluvil o zápase, bojovém chodníku, na který se potřebujeme bez výjimky vydat. Pokud jste ochotní přijmout, že tato cesta může vyžadovat oběti, diskomfort a podobné příjemné záležitosti, jste tu správně.

Je však možné, že jste tu nesprávně. Jestliže jste se sebou spokojení, máte pocit, že spíš než vy by se mělo měnit vaše okolí, ztratili byste s touto knihou zbytečně čas. Možná žijete v tajné touze po navrácení časů, kdy se mužnost definovala nadvládou nad ženami. I v takovém případě jste na špatné adrese. Pokud budeme mluvit o nějakém typu nadvlády, bude to o ovládnutí svého charakteru a sebe sama. V případě, že jste útlocitní, mohou vás některé věty rozrušit. Například: „Tato kniha není psána pro ženy.“ Dámy samozřejmě mohou těžit z této knihy a vidět trochu víc za oponu mého vnímání světa mužů, ale mnohem víc užítku kniha přinese, když ji darují mužům ve svém okolí.

V každém případě vám radím, abyste dali následujícím řádkům šanci změnit váš postoj. Je jedno, jak máte posazený hlas, kolik vážíte, jestli jíte nebo nejíte maso. Muže definuje něco jiného. Projděme spolu nezbytnou výbavu, kterou je potřeba disponovat. Budeme mluvit o tom, jak na vztah k sobě, ženám, přátelům, k práci, a o mnohém jiném. Bohužel, anebo spíš našťestí, na této výpravě neexistují zkratky, nejsou k dispozici čarovná zaklínadla, nikdo za vás nevezme šichtu. Pokaždé budete stát před rozhodnutím převzít absolutní zodpovědnost za to, co se stane dál.

**Pokud si představujete, že se člověk
stane mužem s hodnotami nějakým
samospádem a že se to stane
„tak nějak“, musím vás zklamat. Co nás
nic nestojí, povětšinou za nic nestojí.**

Přínosy, které můžete četbou této knihy získat, stojí za to. Nasměrování na cestu muže, zápas se sebou samým, hledání smyslu, předávání ohně. V jedné z mých oblíbených knih najdete tento rozhovor umírajícího otce se synem.

Syn: Chci být s tebou.

Otec: Nejde to.

Syn: Prosím.

Otec: Nemůžeš. Musíš dál nýst oheň.

Syn: Neumím to.

Otec: Ale umíš.

Syn: Je opravdickej? Ten oheň?

Otec: Je.

Syn: A kde je? Nevím, kde je.

Otec: Ale víš. Máš ho v sobě. Vždycky jsi měl. Já ho tam vidím.

Syn: Vezmi mě s sebou. Prosím tě.

Otec: To nemůžu. Nemůžu v náručí držet mrtvého syna.

Myslel jsem si, že bych to dokázal, ale nemůžu.

Syn: Řekl jsi, že mě nikdy neopustíš.

Otec: Já vím. Odpusť mi to. Patří ti celý moje srdce.

Vždycky ti patřilo. Jseš skvělej kluk. Vždycky jsi byl. Až tu nebudu, stejně se mnou budeš moct mluvit. Něco mi řekneš a já tobě taky. Uvidíš.

Syn: Uslyším tě?

Otec: Ano. Určitě. Budeš si ten rozhovor představovat. A uslyšíš mě.

(Cesta, Cormac McCarthy, Argo, 2019, str. 177)

2.

TOTO JE NAŠE CESTA
A NIKDO JI ZA NÁS NEPROJDE